

Klimatalarmism - en postmodernistisk företeelse

När vi, för cirka två år sedan, hösten 2018, började penetrera frågan om antropogen klimatförändring, trodde vi, kanske naivt, att frågan enbart var av vetenskaplig art. Vår slutsats, efter att ha satt oss in i den vetenskapliga frågeställningen är att koldioxiden kan, genom den så kallade växthuseffekten, påverka jordens klimat i princip, men omfattningen av denna är så liten att den inte skulle kunna påvisas experimentellt och är därmed utan betydelse för klimatet.

Efter att ha blivit övertygade om det svaga vetenskapliga underlaget för klimatalarmismen, tog vi förstås upp frågan med vår omgivning. Vi hade tidigare ibland berättat om våra forskningsområden, rymdfysik respektive psykiatri, och mötts av stort intresse och gensvar. Med klimatfrågan, som också ligger nära rymdfysiken, var gensvaret det motsatta, misstro och en skeptisk, avvisande hållning. Vi blev besvikna och förvånade och beslöt oss att försöka förstå varför klimatfrågan inte kunde diskuteras som en normal vetenskaplig fråga. Hur kommer det sig att personer som hävdar att uppgifterna i IPCC:s vetenskapliga underlag inte borde ge anledning till alarmism, stämplas som dissidenter/klimatförnekare?

Kandidater till klimatalarmismens popularitet skulle kunna vara: 1. Människornas längtan efter godhet (att rädda världen från undergång); 2. Människornas behov av en (sekulär) religion; 3. Girighet hos de internationella oligarkerna (en strävan efter globalism för att därigenom undanröja nationella hinder för affärer); 4. Ekonomiska lösningar till klimatalarmism på grund av försörjning, affärer, forskningsanslag eller NGO-anslag; 5. (svep)skäl till beskattning; 6. Den postmodernistiska tidsandan. Här ska vi koncentrera oss på kandidat 6: postmodernismen.

Postmodernism

Viktiga filosofer för postmodernismen är bland andra: Rousseau, Kant, Nietzsche, Heidegger, Bataille, Blanchot, Lyotard, Foucault, Derrida. Se [bilagan](#) för mer information om postmodernismens filosofer. Här kommer vi framför allt att relatera till Martin Heidegger (1889-1976). I [Wikipedia](#) läser vi under rubriken Postmodern filosofi (min fetstil):

*Ett idealiskt postmodernt samhälle karaktäriseras av att **tilltron till objektiva sanningar raserats**, inga ideologier eller religioner anses längre tillförlitliga och **tilltron till vetenskapen har gått förlorad**. [...]*

Trots att postmodernister skyr enkla definitioner kan begreppet ändå i allmänhet sägas kännetecknas av:

- *En reaktion mot modernismens strävan efter framsteg, objektivitet och förnuft (se [nihilism](#))*
- *Accepterandet av ett massmediadominerat samhälle, där det inte finns någon originalitet, bara kopior, och där [parodi](#), [satir](#), [självreferens](#) blir naturliga uttryckssätt*
- *Accepterandet av världens [globalisering](#), [decentralisering](#), [fragmentisering](#) och [pluralism](#)*
- *Idén om att allt är relativt och subjektivt, till exempel erfarenhet, mening, moral (se [existentialism](#)) och kultur (se [kulturrelativism](#))*

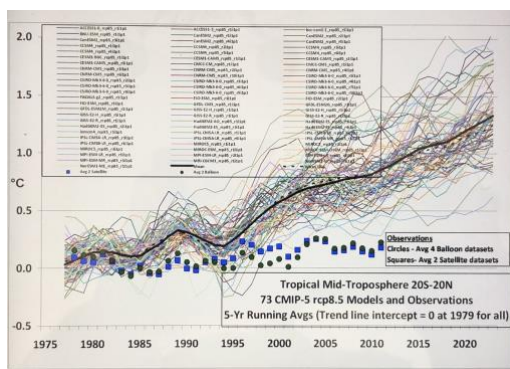
Postmodernistiska influenser inom klimatalarmism

Vetenskapen

En fundamental tes i postmodernismen är att det inte finns några objektiva sanningar. Tilltron till vetenskapen, som inom postmodernismen betraktas som en förtryckarmekanism, är obefintlig. I förordet till den svenska upplagan av Stephen Hicks bok Postmodernismens förklaring skriver Peter Santesson:

En annan slående egenskap hos de kunskapsrelativiserande glasögonen är deras tendens att åka på och av helt beroende på vilket ämne det gäller. Handlar det om kommunismens offer i Sovjetunionen kan man finna olika "berättelser" och "perspektiv" inte historiska fakta. Handlar det om nazismens offer är samma provocerande tankestil genast mer svårsåld. Och gäller det sambandet mellan koldioxidhalten i atmosfären och årsmedeltemperaturen återvänder vips varenda vänsterhermeneutiker till den rena och oförfalskade tron på sanningens existens. Ve den som andas minsta synpunkt på vilka orsakssamband som entydigt kan fastställas genom olika mätningar, experiment och modeller".

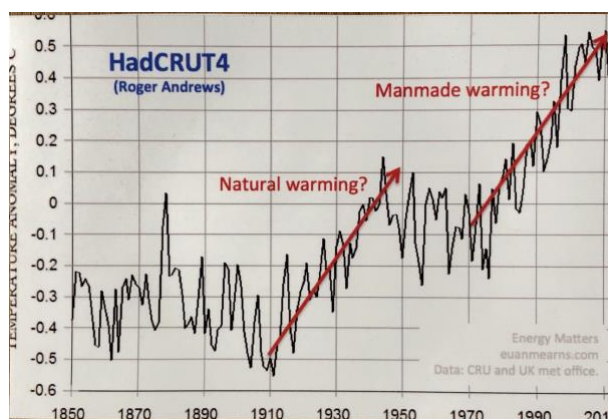
Nedan följer några exempel där klimatalarmismen har tillämpat principen om att det inte finns några

Figur 1 Jordens medeltemperatur enligt numeriska modeller och mätta värden

objektiva sanningar:

Figur 1 visar prognoser för utvecklingen av jordens medeltemperatur baserat på ett stort antal matematiska modeller. Dessutom visas faktiska observationer av medeltemperaturen. Det framgår tydligt att modellerna kraftigt överskattar temperaturen. Klimatalarmismen har emellertid valt att grunda sina slutsatser enbart på modellerna och bortse från observationerna, vilket man tydligen anser sig kunna göra eftersom det, enligt postmodernismen, inte finns någon objektiv sanning. Detta är i överensstämmelse med en av filosofen Heideggers slutsatser: *Förnuftet är subjektivt och oförmöget att*

Figur 2: Temperaturanomalierna i grader

nå fram till sanningar om verkligheten. [Ref 1, p 70]

Figur 2 visar temperaturanomalier under perioden 1850 till 2010. Klimatalarmismen hävdar bestämt att den temperaturökning som äger rum från 1970-talet till 2010 beror på människans utsläpp av koldioxid, främst genom förbränning av fossilt bränsle. En jämförbar ökning under perioden 1910 till 1945 kan emellertid, enligt skeptikerna, inte bero på antropogent tillskott av koldioxid till atmosfären eftersom perioden inträffar före den stora industrialiseringen. Här kan det kanske passa med en annan av Heideggers slutsatser: *Logiska motsägelser är varken tecken på felaktigheter eller över huvud taget viktiga* [Ref 1, p 70]

Klimatalarmism och den långa marschen genom institutionerna

Idéer som 1968 omhulldades endast i revolutionära, om än högljudda och inflytelserika, vänstersektorer, blev under 2010-talet regeringspolitik. Den långa marschen genom institutionerna som Rudi Dutschke, den tyske studentledaren under upproren 1968, förespråkade som den revolutionära vänsterns strateg, blev kort sagt så mycket mer lyckosam när de marscherande bytte ut den marxistiska promenadkostymen mot en postmodernistisk. [Ref 1, p 233]

1. Medierna

Det är väl känt genom undersökningar att "gammelmmedia" domineras av journalister med röd/gröna åsikter. Detta har inneburit att inlägg med kritik mot klimatalarmism har effektivt blockerats sedan lång tid tillbaka. På senare tid har det också blivit allt svårare att nå fram i alternativa media. Så här skriver Ingemar Nordin i [Klimatrealisternas blogg](#):

Under många år så har våra svenska stormedia direkt motarbetat all öppen diskussion om klimatet. Istället har de blivit propagandamaskiner för en ovetenskaplig och dogmatisk alarmism. De politiska besluten är fattade, menar de, och då har läsare och tittare bara att rätta och packa sig. Något utrymme för den verkliga klimatvetenskapliga diskussionen finns inte och får absolut inte nå ut till allmänheten.

[...]

Vi som är skeptiska till att det finns ett klimathot har sedan länge blivit bojkottade av alla rikstidningar och av public service. Tvärt om har ett flertal reportage skrivits om oss som anklagar oss för att vara illasinnade människor som vill att världen skall gå under. Man spinner sina konspirationsteorier att alla klimathots-skeptiker är äldre, vita medelålders män finansierade av Big Oil. Och många tror dem tyvärr fastän fakta lätt motbevisar anklagelsen. [läs mer på bloggen, länk ovan]

Vi avslutar avsnittet om konsekvenserna av den långa marschen genom medierna av postmodernistiskt tänkande med länkar till två exempel: [Det första](#) diskuterar hur Peter Stilbs intervjuas i Sveriges Radios Vetenskapsprogram och där det utsända reportaget genom kraftig redigering ger en helt felaktig bild av Peter Stilbs ursprungliga svar. [Det andra exemplet](#) visar hur Sveriges Televisions Klimatreporter Erika Bjerström ger uppenbart felaktiga svar i en nyhetsintervju.

2. Skolor och universitet

Som en introduktion till postmodernismen skriver Stephen Hicks [Ref 1, p 9 ff]...

Frank Lentriccia förklarar att postmodernismen "inte söker finna sanningens grundval och villkor, utan utövar makt som syftar till social förändring". Postmoderna professorers uppgift består i att hjälpa studenter att "upptäcka, konfrontera och motsätta sig samtidens politiska färor". Enligt postmodernismen är dessa färor mest framträdande i västvärlden, eftersom det är där förnuftet och makten är som mest utvecklade. Men lidandet som följer av färor är inte jämnt fördelat, vare sig vad gäller angripna eller offer. Män, vita och rika håller i maktpiskan, och de använder den med sådan grymhet att kvinnor, etniska minoriteter och fattiga missgynnas.

I Ref 2, sidorna 227 och framåt:

Skolverkets handledning *Normkritisk pedagogik - ett sätt att motverka strukturell rasism i skolan* från 2017 har baserats på intersektionella teorier. [...]

Här framstår Sverige som präglad av rasistiskt förtryck. [...]

Detta överensstämmer med Skolinspektionen anslag vid genomgång av kemiämnet 2011 som resulterade i studien *Innehåll och användning av läromedel. En kvalitetsgranskning med exemplet kemi i årskurs 4 och 5*. [...]

Den som i egenskap av vetenskapsman och forskare trott sig beskriva fakta och förmedla kunskap har levt i villfarelse. Han eller hon har ju bara varit ett verktyg för bakomliggande krafter med ambitionen att bevaka maktintressen. [...]

Läromedel ansågs således inte i första hand förmedla kunskaper och forskningsrön. I enlighet med "den [...] allmänt rådande synen" beskrev läroböckerna inte verkligheten ur ett naturvetenskapligt - eller kemiskt - perspektiv utan skapade eller *konstruerade* verkligheten.

Och konsekvenserna av detta hade inte bara att göra med atomer och molekyler: "kemiläromedlen bidrar [...] till att forma en uppfattning om vad som är normalt och eftersträvansvärt.

Kemi är ju ett ämne som är högst relevant, mer än meteorologi, för förståelse av klimatfrågan, speciellt växthuseffekten! Om ovanstående ger rysningar för en vetenskapsman, låt oss avsluta vår exkursion till den postmodernistiska skolans värld genom att [länka till tidningsurklippet](#) med skolan i Umeå som för ett år sedan påbjöd alla elever, med inbjudna föräldrar, att under skoltid gå ut på sta'n för att gemensamt demonstrera för klimatalarmismen! Man häpnar - är det ens lagligt? - Men kanske ändå förståligt om man har en [lärobok skriven av en klimataktivist](#).

Och hur står det till med det postmodernistiska universitetet?

Anders Björnsson skriver i Patrik Engellaus bok *Min oro* [Ref 3, p 101]:

Universitetsprofessorer har förlorat sin oavsättlighet (de var fram till början av 90-talet tillsvidareförordnade med samma författningmässiga ställning som domare). Den akademiska personalen har alltmer motats ut ur universitetens styrande organ. Konsistorier och universitetsstyrelser har numera bastant majoritet av så kallade allmänrepresentanter (politiker, näringslivsdirektörer, organisationsbyråkrater). Vid ett tillfälle var rentav landets rikspolischef - en socialdemokratisk ämbetsman - ordförande i styrelsen för Stockholms universitet. (Inte ens i Sovjetryssland på sin tid var det tänkbart att KGB-chefen skulle ha suttit ordförande i Moskvauniversitetets styrelse). Fram till halvårsskiftet 1993 utnämndes professorer av regeringen på så kallad fullmakt, och det var då näst intill omöjligt att avsätta en obekvämd professor. Ett universitets professorer (plus representanter för vissa andra kategorier) valde rektor bland de sina. Rektor företrädde verksamheten och ledde arbetet i styrelse eller konsistorium. Idag rekryteras rektor externt. Hon utses av regeringen och anställer och avsätter sina professorer. [...] Överallt har kollegiala styrformer byggda på självförvaltningens principer trängts undan och en hierarkisk linjeorganisation etablerats. [...] Förhållandet avspeglas av att ytterst få obekväma röster vågar komma till tals i dagens universitetsvärld. Förr kunde professorer protestera. Det gör de inte längre. De är livrädda om sina anslag och sina tjänster. De disciplineras och kuvas dagligdags av rektorsväldet. Det fegas i väldig omfattning.

Den ökade politiseringen och postmodernistiska idéers intåg i svenska universitet, även på tekniska och naturvetenskapliga fakulteter, har lett till att skeptiker till klimatalarmismen kartläggs och hängs ut i forskningsprojekt med statligt stöd. Sådana projekt pågår bland annat på Chalmers och KTH. Chalmersprojektet tas upp av Elsa Widding i en [videoföreläsning](#). Både i Chalmersprojektet och i en studie vid Uppsala Universitet, psykologiska institutionen, pekas äldre vita män ut som mest benägna att bli "klimatförnekare" Denna grupp ges samtidigt en rad andra negativa egenskaper. Detta överensstämmer väl med beskrivningarna ovan av postmodernistiska karakteristika.

3. Andra institutioner (exempel)

(bonusavsnitt med exempel från stat och näringsliv)

Klimatalarmism och språket

Språket är viktigt inom postmodernismen. Det är till och med så att språket påverkar verkligheten. Det behöver dock inte vara kopplat till verkligheten i den mån någon objektiv sådan existerar. Vi har berört detta redan i föregående avsnitt. Enligt Heideggers filosofi: *Förnuftets beståndsdelar - ord och begrepp - är hinder som måste skalas bort, genomgå destruktion eller på annat sätt avslöjas.*

I ett avsnitt om demaskering och retorik, skriver Stephen Hicks [Ref 1, p 177 ff]:

För postmodernisten kan språket inte vara kognitivt eftersom det inte är kopplat till verkligheten, varken till en yttre verklighet eller till en underliggande essens. Språket handlar varken om att vara medveten om omgivningen eller om att skilja sant från falskt, eller ens om traditionell argumentation i syfte att formulera giltiga, välgrundade och sannolika utsagor. Postmodernismen omstöper således retorikens natur: Retoriken är övertalning utan kognitiv uppfattningsförmåga.

.....

Detta förklarar både den hårda ton som postmodern retorik ofta håller sig med. De regelbundna personangreppen, de frekventa halmgubbarna och de återkommande försöken att tysta avvikande röster är alla logiska följder av postmodernismens kunskapsteoretiska uppfattning av språket.

Några exempel: Den övergripande benämningen inom klimatalarmismen har ändrats från "Global uppvärmning" (Global warming) efterhand som uppvärmningen avstannade i början av millennieskiftet till "klimatförändring" (climate change). Innevarande tidsålder, Holocen, benämns Antropocen. Ett antal skällsord har etablerats: Klimatförnekare, Flygskam, Faktaresistent, klimatalarmist med flera. Koldioxid benämns ibland som "förorening"

Klimatalarmism och klimatångest

En av tankarna i postmodernismen, baserad på Heideggers filosofi är:

Känslor, särskilt ängslan och ångest och andra dystra känslor, är bättre ledsagare än förnuftet. [Ref 1, p70] Detta är i god överensstämmelse

med klimatalarmismens grundläggande strategi, att göra människorna rädda för att förmås att acceptera politiska åtgärder som annars inte hade varit möjliga. För att få exempel på detta kan man normalt läsa

den dagliga (MSM-)tidningen. Säkra källor till alarmistisk text finner man i Björn Wimans krönikor i DN eller i Peter Alestigs artiklar i Svenska Dagbladet. Säkra kort är också agronom Johan Rockströms månatliga krönikor i SvD. Andra säkra påhejare av klimatångesten är SR (t.ex programmen Klotet eller vetenskapsredaktionen) och SVT (Aktuellt och Rapport).

Klimatalarmism och antihumanism

Heidegger för diskussioner om antihumanism med återkommande uppmaningar till oss att hörsamma Varat, att känna skuld inför Varat. Vilket, om vi tillåter oss att vara logiska, betyder

att vi ska offra oss själva för Intet [Ref 1, p 71]. Foucault utvidgar sin längtan efter utplåning till att omfatta hela mänskligheten. i slutet av "Les Mots et les Choses" till exempel, talar han nästan längtansfullt om mänsklighetens förestående utplåning: Människan är "en sentida uppfinning" som snart kommer att utplånas, likt ett ansikte ritat i sanden vid havets rand. Gud är död, skrev Hegel och Nietzsche. Människan kommer också att dö, hoppades Foucault. [Ref 1, p 193]

Liknande tankar finns inom klimatalarmismen, där människan ses som orsakande en miljökatastrof. En tidig sådan vision ges i Romklubbens idébok *Tillväxtens gränser*, 1972. I Verena Braunschweigers bok *Kinderfrei statt kinderlos* propagerar hon för att mänskligheten tills vidare bör [avstå från att föda barn](#). I England har det bildats sammanslutningar för kvinnor för att [vägra föda barn](#). Det finns till och med personer som är beredda att [sterilisera sig](#) för att minska klimatbelastningen av fler människor på jorden.

Klimatalarmism och globalism

Stephen Hicks skriver i sin bok *Postmodernismens förklaring* [Ref 1, p 110 ff]:

Ur individuella självuppoftningar och nationskrig hoppades Kant att människosläktet skulle uppnå fullständig utveckling, och att en världsomfattande federation av stater ("ett folkförbund") skulle uppstå där man levde i fred och harmoni med varandra och medborgarnas fullständiga moraliska utveckling möjliggjordes. Som Kant sedan sammanfattade i "Das Ende aller Dinge", 1794 skulle människorna sedan till slut kunna förbereda sig själva på "domen, förlåtelsen eller förbannelsen från världens domare". Detta är naturens förborgade plan, dess dolda avsikt; det är förutbestämt, så vi vet vad som är att vänta.

Klimatalarmismen är till sin natur globalistisk (inget enskilt land skulle ensamt kunna rädda jorden från en klimatkatastrof) och ansluter därför bra till postmodernismens filosofi både med avseende på "ett världsomfattande förbund av stater" och det underliggande "religiösa" hotet om slutlig dom. Den globalistiska prägeln av klimatalarmismen manifesteras bland annat av att det ledande organet IPCC (Intergovernmental Panel of Climate Change) är ett politiskt organ under FN; EU är mycket aktivt i att minska de ingående ländernas koldioxidutsläpp. Ett annat sådant globalt organ är [Romklubben](#).

Diskussion

När vi först blev varse den negativa, rentav fientliga, inställningen till klimatskepticism (det vill säga skepticism till antropogen klimatpåverkan) kunde vi inte förstå anledningen till detta. Som forskare hade vi ju vant oss vid att debattera vetenskapliga hypoteser utan att det innebar personligt agg till personer som framförde vetenskapliga motargument. Vi hade också vant mig vid att diskussionerna följde viss logik i argumentationen och att givna förutsättningar, till exempel i form av experiment, accepterades. Inget av denna vetenskapliga rationalitet eller förnuft fann vi i klimatdebatten. Efter att ha satt oss in i de postmodernistiska teorier som dominerar dagens samhällsdebatt förstår jag, förnuftsmässigt, fortfarande inte fenomenet klimatalarmism, men vi har fått ett sammanhang som inte stod klart för oss tidigare. Klimatalarmismen betraktad i ett postmodernistiskt perspektiv förklarar varför vetenskapliga

argument eller metodik inte är tillämpliga. Postmodernismen förkastar ju vetenskap och förnuft (det finns ingen objektiv verklighet), och därmed blir vetenskapliga argument helt irrelevanta. Postmodernismen hyllar däremot andra ideal för vilka klimatalarmismen utgör lämpligt medel: Globalism, socialism, intersektionalitet, genusfrågan, multikulturalism, relativism, antihumanism, politisering av universitet [Ref 4] och skolor, med mera. Det bör också noteras att klimatalarmismen och postmodernismen har utvecklats under ungefär samma tidsperiod, från mitten av 1900-talet till idag. Det har alltid förvånat oss att klimatfrågan har blivit politiserad, med preferens för röd/gröna värderingar. Det är ju inte uppenbart varför en, i grunden, röd/grön åsiktsuppsättning skulle innebära att man anser att koldioxid i atmosfären påverkar klimatet. Kopplingen till postmodernismen förklarar emellertid klimatfrågans politisering. Postmodernismen anses ju allmänt, liksom klimatalarmismen, vara associerad med politik på vänsterkanten. En, kanske ännu mer förvånande sak, är att i klimatfrågan, har de internationella miljardärerna gjort gemensam sak med den röd/gröna rörelsen (se till exempel Jacob Nordangårds undersökningar av Rockefellerfamiljens engagemang). Postmodernistiska värderingar (till exempel globalism) bejakas till stor del av de stora internationella miljardärerna och den västerländska medelklassen, vilket skulle kunna förklara det ekonomiska och politiska stöd som klimatalarmismen får av oligarkerna (Romklubben, IPCC, ekonomiskt stöd till NGO:er mm).

Vi har, genom exempel visat att klimatalarmismen har mycket gemensamt med postmodernismens tankegrund. Vi har inte hittat uppenbara exempel där klimatalarmismen går emot postmodernismen. Många skulle kanske inte hålla med om den senare utsagan med hänvisning till att klimatalarmister ständigt hänvisar till FN:s ”Intergovernmental Committee on Climate Change”, IPCC som har ett omfattande arbete för att sammanställa de vetenskapliga rönen inom området. Man ska då ha klart för sig att man i allmänhet avser IPCC:s ”Summary for policy makers”, det vill säga den sammanfattning som görs av och för politiker. Dessa slutsatser överensstämmer inte alltid med de vetenskapliga rapporterna. Alarmismen lutar sig oftast mot de modeller som används för att beskriva olika framtidsscenarier, av vilka många, även av IPCC; karakteriseras av att vara osannolika. De så kallade klimatskeptikernas argument grundar sig oftast på samma vetenskapliga material som ligger till grund för IPCC:s sammanfattning, men man drar slutsatsen att någon anledning till alarmism inte föreligger.

Referenser

1. Stephen Hicks: Postmodernismens förklaring, Skepticism och socialism från Rousseau till Foucault, Timbro förlag
Timbro
2. Johan Lundberg: När postmodernismen kom till Sverige, Timbro förlag
Timbro Dekonstruktiv kritik del 1 Dekonstruktiv kritik del 2 Ledarredaktionen SvD
3. Patrik Engellau: Min oro, Stiftelsen Den Nya Valfärden
4. Ivar Arpi och Anna-Karin Wyndhamn: Genusdoktrinen, Fri Tanke Förlag

Övriga länkar:

Filosofi för gymnasiet Postmodernism del 1 del 2

[https://klimatupplysningen.se/vetenskap-och-politisk-korrekt/](https://klimatupplysningen.se/vetenskap-och-politisk-korrekt/https://klimatupplysningen.se/vetenskap-och-politisk-korrekt/)

Klimatpolitik och Intersektionalitet
Livsviktigt med kunskap om genus och klimat.

Bilaga: Postmodernismens filosofer